

De Professorenbuurt (deel 4)

Professor Roersch

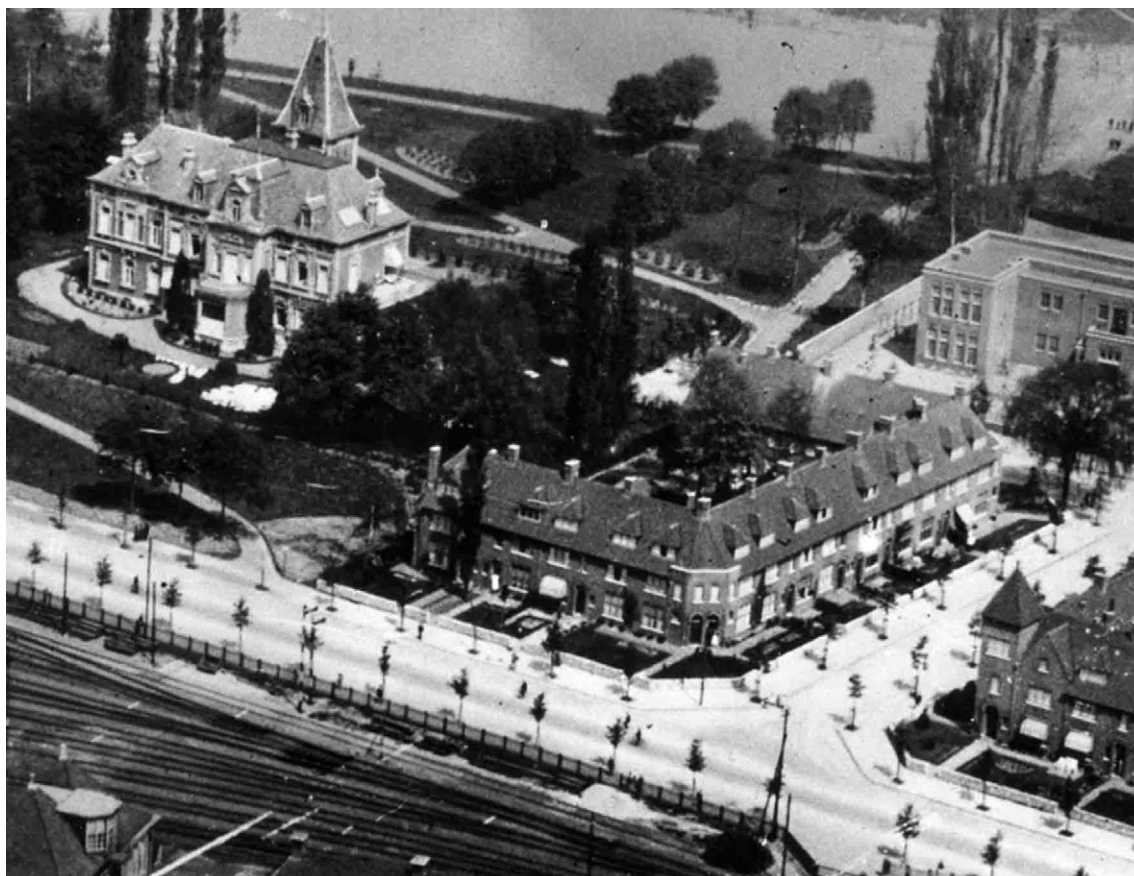
In 1921 werden de straatnamen vastgesteld voor een nieuwe buurt in Wyckerpoort, namelijk het gebied tussen de Meerssenerweg, de Scharnerweg en het Koningsplein en wat verderop in het verlengde van de Noormannensingel. De straat tussen de Meerssenerweg en de Professor Pieter Willemsstraat, kreeg toen de naam Professor Roerschstraat. Wie was deze professor?

Louis Chrétien Roersch werd geboren op 29 mei 1831 als jongste zoon van Karel Roersch en Catharina Martens. Vader Karel was apotheker en bezat het huis Maastrichter Brugstraat 1058, nu 23, waar later de slagerij van Jaspers-Vossen was en tegenwoordig de modewinkel van Jaspers gevestigd is. Louis doorliep het Atheneum in Maastricht en vertrok vervolgens naar Leuven om daar wijsbegeerte en letteren te studeren. Na het beëindigen van zijn studie en zijn promotie in 1853 was hij leraar in Brugge en Luik. In 1872 werd hij in die laatste stad tot hoogleraar benoemd. Bovendien is hij vier jaar lang rector van de Luikse universiteit geweest.

Roersch was een taalgeleerde van grote verdienste, met grote kennis van zowel Sanskriet, Semitisch, Grieks en Latijn als van de moderne talen. Zijn publicaties getuigen van degelijke studie en zijn besprekingen van in Nederland, België, Duitsland en Frankrijk verschenen boeken werden hoog gewaardeerd. Zonder meer een standaardwerk was zijn geschiedenis van de filologie in België (filologie is de studie van de taal- en letterkunde van volkeren in samenhang met de cultuurgeschiedenis). Tenslotte was Roersch een van de achttien leden van de

Het karakteristieke front met de drie torentjes van het complex van 66 woningen van Woningzorg ligt aan de Meerssenerweg.

Op de voorgrond het spoor en de Meerssenerweg. Links de villa Wyckerveld, rechts de professor Roerschstraat.

Koninklijke Vlaamse Academie, die bij de oprichting in 1881 benoemd werden. Hij overleed te Luik op 28 oktober 1891, zestig jaar oud.

Bouwvereniging Woningzorg

Dan in het kort nog iets over de geschiedenis van de bouwvereniging, die in de jaren twintig twee complexen met in totaal 106 woningen in de Professorenbuurt liet bouwen en nog steeds bestaat.

Op 19 maart 1917 kwamen tien Maastrichtse notabelen bijeen in taverne Joseph aan het Vrijthof "met het doel een bouwver-

eniging op te richten om te voorzien in de woningnood van ambtenaren". De woningen waren dus uitdrukkelijk bedoeld voor ambtenaren, waaraan niet veel later "in Maastricht woonachtig" werd toegevoegd. Voorlopig heette de vereniging 'Woningzorg', maar uiteindelijk werd dit de definitieve naam. Verschillende instanties waren betrokken bij de bouw van de woningen. De Gemeente en het Rijk verstrekten subsidie en bovendien stond de Gemeente borg voor exploitatietekorten. De Spoorwegen hadden aandelen in de vereniging. Als tegenprestatie kregen zij bij de toewijzing van woningen een voorkeursbehandeling voor hun personeel

Lang heeft het bestuur gedelibereerd over de vraag waar gebouwd moest worden. Achtereenvolgens werd gekeken naar de volgende plekken: Ayl-

valaan, Glacisweg, Turennestraat, Brandenburgerweg, Tongerseweg, Graaf van Waldeckstraat. Tenslotte werd gekozen voor het terrein aan de Meerssenerweg en de Scharnerweg, rondom de Villa Wyckerveld. Het werden twee afzonderlijke complexen: de 66 woningen met de karakteristieke tuinmuurtjes aan de Meerssenerweg, de Scharnerweg, de Professor Pieter Willemsstraat en de Professor Roerschstraat en de 40 woningen aan de Professor Scholsstraat, de Professor Thomassenstraat, het Thorbeckeplantsoen en de Noormannensingel. Al deze woningen werden ontworpen door de architect Sandhövel. De bouw werd gegund aan de Utrechtse firma Bredero, hetgeen in Maastrichtse aannemerskringen op veel weerstand stuitte. Naast de twee complexen in Wyckerveld had Woning-

zorg ook nog een derde complex woningen. Op verzoek van de gemeente had de vereniging namelijk een plan overgenomen voor de bouw van acht woningen aan de Matthias Wijnandsstraat (zijstraat van de Wilhelminasingel, achter het oude Sportfondsenbad). In tegenstelling tot de zesenzeventig en de veertig woningen werden deze acht woningen uiteindelijk afgestoten. In 1970 werden zij verkocht aan de huurders.

In de loop der jaren kende ook 'Woningzorg' die problemen waar elke verhuurder mee te maken krijgt:

Professor Louis Chrétien Roersch (1831-1891).

huurachterstand, (groot-)onderhoud, leegstand, vernielingen. Het hoort er allemaal bij. Ook liet de Tweede Wereldoorlog zijn sporen achter. Vooral vanwege de gunstige ligging ten opzichte van het station werden verschillende huizen geconfisqueerd en ingericht als 'Sanitätsanstalten'. Hier konden de Wehrmachtsoldaten

naar de dokter of de tandarts. Na hun vertrek gebruikten de bevrijders de huizen als onderkomen en richtten nogal wat schade aan. Tijdens de laatste decennia is door de vereniging veel gedaan om deze inmiddels oudere huizen van alle moderne gemakken te voorzien. Gelukkig bleef de buitenkant hierbij

onveranderd. De enige aantasting voor een deel van de huizen vormde de bouw van de tunnel onder het spoor in het begin van de jaren zestig. Hierdoor verloren de bewoners van de Scharnerweg hun voortuin en kregen er een betonnen bak met voorbijrazend verkeer voor terug.

J. Boetsen

Bronnen: Blonden, De straatnamen van Maastricht; Braun, 'Woningzorg' zeventig jaar; Historische Encyclopedie Maastricht.

Archiefsprokkels

De vaste rubriek 'Archiefsprokkels' wordt verzorgd door medewerkers van het Regionaal Historisch Centrum Limburg. Elke twee weken een hele pagina met een nieuw

verhaal, opgediept uit de archieven van Maastricht.

Eerder verschenen sprokkels kunt u nog eens nalezen op www.rhcl.nl.

Regionaal Historisch Centrum Limburg, Sint Pieterstraat 7, 6211 JM Maastricht, tel. 043 - 328 55 00, info@rhcl.nl